

Lucrarea lui Petru

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Atunci, Petru a început să vorbească și a zis: «În adevăr, văd că Dumnezeu nu este _____, ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează _____ este primit de El.»” (Faptele apostolilor 10:34,35)

Odată cu plecarea lui Pavel la Tars, Petru redevine personajul principal al relatării lui Luca despre perioada de început a bisericii creștine. Luca îl prezintă făcând un fel de lucrare itinerantă pe teritoriul Iudeei și în zonele limitrofe. Și istorisește pe scurt două minuni săvârșite de apostol: vindecarea lui Enea și învierea Tabitei, iar apoi, în capitolul 10, experiența cu Corneliu.

Convertirea neamurilor constituia cel mai controversat subiect în biserica apostolică. Îndemnurile Duhului, care aminteau de evenimentul de la Cincizecime, i-au ajutat pe Petru și pe frații din Ierusalim să capete convingerea că binecuvântările Evangheliei nu se limitau la evrei, cu toate că discuțiile de după convertirea lui Corneliu nu au aplanat complet neînțelegerile. Între timp, biserica din Antiohia începuse deja să lucreze și cu neamurile.

Studiul de săptămâna aceasta se ocupă și de noua persecuție de scurtă durată – declanșată de data aceasta sub împăratul Irod – și de impactul ei asupra apostolilor, a căror viață fusese cruțată în timpul persecuției desfășurate de Pavel.

În timp ce Petru vizita comunitățile creștine din regiunea de coastă a Iudeei, probabil cu scopul de a le da învățătură (Faptele 2:42), Dumnezeu a făcut prin el câteva minuni asemănătoare cu cele săvârșite de Isus Însuși.

1. Ce asemănări există între minunea săvârșită de Isus, relatată în Luca 5:17-26, și vindecarea lui Enea?

Faptele 9:32-35 _____

Minunea aceasta povestită foarte pe scurt ne amintește de vindecarea slăbănogului din Capernaum (Luca 5:17-26). Până și detaliul legat de ridicarea patului este similar. Ce contează este însă impactul vindecării lui Enea atât în Lida, cât și pe câmpia de coastă Șaron (în text, „Saron”). Mulți au aflat de această minune și s-au întors la Domnul.

2. Recitește istoria învierii Tabitei. Prin ce se remarcă această femeie?

Faptele 9:36-43 _____

Tabita – nume aramaic cu semnificația „gazelă”; în greacă, Dorca – era o credincioasă foarte îndrăgită în zona în care locuia, datorită faptelor ei de caritate creștină. Minunea învierii ei se aseamănă cu o minune făcută de Isus: învierea fiicei lui Iair (Luca 8:41,42,49-56), la care Petru fusese martor. După exemplul dat de Isus, Petru le-a cerut tuturor să iasă din odaie (vezi Marcu 5:40). Apoi a îngenunchat și s-a rugat, după care a spus către femeia decedată: „Tabita, scoală-te!” (Faptele 9:40).

Apostolii săvârșeau multe minuni sau, mai corect spus, Dumnezeu făcea multe minuni prin mâinile lor (Faptele 5:12). Ele se asemănau cu cele săvârșite de Isus ca să le amintească celor din biserică (dar și nouă astăzi) că nu instrumentul contează în primul rând, ci profunzimea consacrării lui față de Dumnezeu (vezi Ioan 14:12). Când ne așezăm total la dispoziția lui Dumnezeu ca să lucreze prin noi, pot avea loc lucruri mari. În acest caz s-au petrecut două lucruri mari: învierea Tabitei, desigur, dar și convertirea multor oameni din Iope (Faptele 9:42).

Unii spun că ar crede dacă ar vedea o minune precum cele de mai sus. Este adevărat că minunile i-au determinat pe unii să creadă. Dar Biblia este plină de relatări în care oamenii, deși au asistat la o minune, tot nu au crezut. Pe ce trebuie să se bazeze credința noastră?

Luni, 6 august

Acasă la Corneliu

În Iope, Petru a găzduit la un om pe nume Simon, de meserie tăbăcar (Faptele 9:43). La circa patruzeci de kilometri de Iope, în cetatea Cezareea, locuia Corneliu, un sutaș roman. El și membrii familiei lui erau oameni evlavioși și l se închinau lui Dumnezeu, deși nu aderaseră oficial la iudaism; cu alte cuvinte, Corneliu era încă un păgân, un necircumcis. El a primit într-o viziune porunca de a trimite niște oameni la Iope ca să-l roage pe Petru să vină la el acasă (Faptele 10:1-8).

3. Ce experiență a avut Petru și cum a interpretat-o el?

Faptele 10:9-16,28,34,35 _____

Este important de știut că viziunea lui Petru nu este despre mâncare, ci despre oameni. Da, viziunea a avut loc în jurul amiezii, când

lui Petru îi era foame, iar glasul auzit l-a îndemnat să taie și să mănânce, dar Dumnezeu nu i-a transmis prin ea ideea că trebuia înlăturată distincția dintre animalele curate și cele necurate, ci ideea că Evanghelia îi include pe toți oamenii.

Scopul explicit al viziunii a fost acela de a-l determina pe Petru să renunțe la prejudecățile pe care le avea față de cei care nu erau evrei. În mentalitatea lui, vizita acasă la Corneliu și părtășia cu el aveau să-l facă necurat și, ca atare, nepotrivit pentru închinarea la templu sau pentru a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Evreii din Iudeea primului secol și din zonele învecinate nu aveau legături cu neamurile.

O concepție răspândită pe atunci excludea celelalte popoare de la părtășia cu Israel. Ea denaturase scopul pentru care exista Israel ca națiune: vestirea în lumea întreagă a cunoștinței despre Dumnezeul adevărat.

Întrucât circumcizia era semnul legământului avraamic, evreii s-au separat de popoarele necircumcise și le-au tratat cu dispreț. Considerau că alți oameni nu pot avea parte de binecuvântările legământului decât dacă acceptă circumcizia și dacă devin evrei. Iar ideea aceasta intra în contradicție cu faptul că Isus Își dăduse viața pentru toți oamenii. În cele din urmă, primii credincioși au ajuns să înțeleagă acest lucru.

Citește Tit 2:11, Galateni 3:26-28 și Efeseni 2:11-19. Ce ne spun textele acestea despre universalitatea Evangheliei? Ce ne spun ele despre prejudecățile unor creștini față de cei de altă naționalitate?

Marți, 7 august

Darul Duhului

În Faptele 10:44-48 este prezentat un moment de răscruce din istoria bisericii primare: în premieră, unul dintre apostoli le propovăduiește Evanghelia unor străini necircumciși. Spre deosebire de evreii care trăiau printre greci, apostolii și ceilalți credincioși evrei

nu erau pregătiți să-i primească în biserică pe acești oameni. Ei credeau că Isus era Mesia doar pentru Israel și că Evanghelia trebuia vestită doar evreilor de aproape și de departe. Pentru a fi primiți în biserică, străinii trebuiau să se convertească la iudaism; ca să poată deveni creștini, trebuiau să devină mai întâi evrei. Mentalitatea aceasta a credincioșilor evrei avea nevoie de schimbare.

4. Cum a reacționat biserica din Ierusalim față de experiența avută de Petru în Cezareea?

Faptele 11:1-18

Prejudecata adânc înrădăcinată a evreilor cu privire la celelalte popoare i-a determinat pe credincioșii din Ierusalim să-l mustre pe Petru pentru că stătuse la aceeași masă cu niște oameni netăiați împrejur. Ei par mai preocupați de rigorile ritualurilor iudaice decât de mântuirea lui Corneliu și a familiei acestuia. Considerau că nerespectarea acestor ritualuri constituia o negare a credinței lui Israel și se temeau că vor pierde favoarea lui Dumnezeu, că vor fi acuzați de concetățenii lor evrei și vor sfârși la fel ca Ștefan.

„Sosise vremea ca biserica lui Hristos să înceapă o fază de lucru cu totul nouă. Ușa pe care mulți dintre convertiții iudei o închisese-ră în fața neamurilor trebuia să fie acum larg deschisă. Și neamurile care primeau Evanghelia trebuiau să fie considerate egale cu credincioșii dintre iudei, fără să fie necesar să li se mai ceară ritualul circumciziei.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 100

La fel ca la Cincizecime, și noii convertiți dintre neamuri au vorbit în limbi străine pe care până atunci nu le vorbiseră, nu în limbi cerești sau mistice. De data aceasta, scopul a fost altul: dacă la Cincizecime a fost înzestrarea apostolilor pentru misiunea mondială a bisericii, cu această ocazie a fost confirmată lucrarea harului lui Dumnezeu printre neamuri.

După relatarea despre convertirea lui Corneliu, Luca întrerupe firul istorisirii despre lucrarea lui Petru și arată cum a ajuns Evanghelia la alte popoare, la început.

5. Ce s-a întâmplat când unii evrei din Ierusalim s-au refugiat în Antiohia?

Faptele 11:19-26 _____

Pasajul acesta din Faptele 11 reia firul istorisirii din capitolul 8 despre persecuția dusă de Pavel. Dacă până la acest moment evenimentele se petrec în principal în Iudeea și în împrejurimi, începând de aici înainte ele depășesc cu mult granițele Iudeei.

Luca acordă o atenție specială mării cetăți Antiohia din Siria. Câțiva creștini evrei refugiați în Antiohia le-au propovăduit evreilor și grecilor de acolo Evanghelia și mulți dintre aceștia s-au convertit. Prin eforturile lor, misiunea încredințată de Isus înainte de înălțare (Faptele 1:8) începea să fie îndeplinită. Ei au fost cei care au pus bazele misiunii pentru oamenii de toate naționalitățile.

Aflând despre succesul bisericii în Antiohia, apostolii care erau în Ierusalim au hotărât să-l trimită acolo pe Barnaba ca să evalueze situația. Barnaba a observat marile oportunități de răspândire a Evangheliei și, bănuind că Pavel avea să-i fie de mare ajutor, l-a adus și pe el din Tars.

Și a avut dreptate. După un an de activitate împreună, mari mulțimi, formate în principal din neamuri, au auzit Evanghelia. Entuziasmul cu care vorbeau despre Isus Hristos le-a atras în premieră credincioșilor numele de „creștini” (Faptele 11:26). Din moment ce numele acesta „li s-a dat”, înseamnă că el a fost inventat de cei din afara bisericii, probabil ca epitet jignitor. Credincioșii preferau

numele de „frați” (Faptele 1:16), „ucenici” (6:1) sau „sfinți” (9:13). Când a fost scrisă cartea Faptele apostolilor, denumirea de „creștin” se răspândise deja (26:28), iar Luca pare a-l privi favorabil. „Creștin” are sensul de urmaș, sau adept, al lui Hristos.

Ce înseamnă pentru tine numele de „creștin”? Prin ce anume arăți că ești creștin? Cu alte cuvinte, prin ce anume te distingi de un necreștin?

Joi, 9 august

Persecuția condusă de Irod

Revenind în Iudeea, aflăm că împăratul Irod l-a executat pe Iacov, fratele lui Ioan și fiul lui Zebedei (Marcu 1:19). Și că intenționa să-l execute și pe Petru.

6. Care a fost atitudinea regelui Irod față de ucenicii lui Hristos?

Faptele 12:1-4 _____

Regele Irod amintit aici este Irod Agripa I, nepotul lui Irod cel Mare (Matei 2:1). El a domnit în Iudeea între anii 40 și 44 d.Hr. Și-a câștigat popularitatea printre supușii lui evrei și în special printre farisei făcând paradă de evlavie. Mențiunea că a încercat să câștige favoarea iudeilor prin atacarea unor apostoli este susținută, se pare, și de alte surse.

Văzând că executarea lui Iacov a servit bine scopurilor sale, Agripa s-a gândit să-l execute și pe Petru. A poruncit să fie arestat și păzit de patru grupe de câte patru ostași, câte o grupă pentru fiecare dintre cele patru ceasuri din noapte. L-a pus astfel pe Petru sub supravegherea permanentă a patru ostași: doi chiar lângă el, de care era prins în lanțuri, și doi la ușa temniței. Prin măsurile acestea extreme, a încercat să împiedice o nouă „evadare” (Faptele 5:17-20).

7. Ce s-a întâmplat cu Petru, ca răspuns la rugăciunile credincioșilor?

Faptele 12:5-18

În noaptea de dinaintea judecării și executării planificate de Agripa, Petru a fost încă o dată scos în mod miraculos din temniță de către un înger.

Mai departe, citim că Agripa a murit la Cezareea (Faptele 12:20-23). S-a încercat identificarea cauzei morții sale (peritonită, ulcer, chiar otrăvirea). Luca precizează însă că Agripa a murit pentru că a fost pedepsit de Dumnezeu.

Iacov este executat, Petru este eliberat, iar Irod suferă pedeapsa divină. Unii primesc ce li se cuvine, iar alții se pare că nu. Ce învățăm de aici despre posibilitatea de a primi răspuns la toate întrebările pe care le avem? De ce este necesar să trăim prin credință în ce privește lucrurile pe care nu le putem înțelege?

Vineri, 10 august

Un gând de încheiere

„Capitolele acestea [Faptele 8–10] să fie citite și să li se acorde o atenție specială. În ele vedem că cerul este mult mai aproape decât își închipuie mulți de creștinul angajat în lucrarea de salvare a sufletelor. Ar trebui să desprindem din ele și lecția grijii lui Dumnezeu față de toate ființele umane și aceea că fiecare ar trebui să se raporteze la semenul său ca la un instrument al Domnului pentru împlinirea lucrării Sale pe pământ.” – Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1059

„Când biserica se roagă, cauza lui Dumnezeu va înainta și dușmanii Lui nu vor avea câștig de cauză, chiar dacă aceasta nu scutește biserica de suferință și de martiraj; credința lui Luca în triumful Evangheliei este complet realistă și recunoaște că, deși Cuvântul lui

Dumnezeu nu este încătușat, e foarte posibil ca slujitorii lui să suferă și să ajungă în cătușe.” – I. Howard Marshall, *The Acts of the Apostles*, 1980, pp. 206–207

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Tesaloniceni 1 – 2 Tesaloniceni 2

1. Ce a făcut Pavel, în nerăbdarea sa?

2. Pe cine trebuia să mustre, să îmbărbăteze și să sprijine tesalonicenii?

3. În cine va fi privit „cu uimire” Domnul „în ziua aceea”?

4. Ce se va întâmpla când cel ce oprește taina fărădelegii „va fi luat din drumul ei”?

Istoria mântuirii, cap. 24

5. Ce voia Dumnezeu să-și învețe poporul în legătură cu chivotul?

Obiective

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să identifice darurile pastorale și administrative ale lui Petru.
- La nivelul sentimentelor:** Să aprecieze curajul și îndrăzneala care caracterizează lucrarea lui Petru.
- La nivel practic:** Să pună în practică lecțiile desprinse din viața și slujirea lui Petru, în scopul consolidării vieții personale și de biserică.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Puterea lui Petru

- A. Cum s-a transformat Petru dintr-un om șovăielnic într-un martor plin de curaj pentru Isus?
- B. Ce rol a avut rugăciunea în viața și în slujirea lui Petru? Cum s-a raportat el la așteptările credincioșilor din diferite locuri?

II. Sentimente: Principalele trăsături de caracter ale lui Petru

- A. Ce a făcut Petru, liderul marcant al bisericii, pentru a fi la dispoziția credincioșilor? Ce ne spune aceasta despre caracterul lui, în rolul său de pastor și de conducător?

III. Practic: Să învățăm de la Petru

- A. Ce putem învăța din atitudinea lui Petru de a ieși în întâmpinarea nevoilor credinciosului și ale bisericii?

Rezumat: Ca membru al bisericii, ca om al rugăciunii, ca evanghelist și ca lider al bisericii, Petru ne-a lăsat un model demn de urmat.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Faptele 9:32-43.

Ideea de bază: După înviere, Isus Și-a luat timp să-i pregătească pe ucenici pentru lucrarea pe care o aveau de îndeplinit. Înainte ca Isus să moară, Petru Îl tăgăduise de trei ori. Acum, Mântuitorul l-a întrebat de trei ori dacă putea avea încredere că el avea să-și respecte responsabilitățile de ucenic. „Întrebarea pe care Hristos i-a pus-o lui Petru era plină de însemnătate. El a amintit numai o condiție pentru a fi ucenic sau pentru a sluji. «Mă iubești?» a zis El. Aceasta este însușirea cea mai de seamă.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 706

Începe studiul cu grupa cu o trecere în revistă a eșecurilor și reușitelor lui Petru de dinaintea învierii lui Isus.

După Cină și înainte de răstignire, Isus S-a uitat la Petru și i-a spus: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta” (Luca 22:31,32). Petru n-a înțeles foarte bine aceste cuvinte, dar a promis să-l rămână loial Învățătorului Său și să-L apere, dacă era necesar, declarându-se dispus să meargă „chiar și în temniță, și la moarte” (Luca 22:33). Deși pare un om hotărât, el este mai curând indecis. Acum mărturisește că Isus este Hristosul lui Dumnezeu, iar în clipa următoare spune că nu-L cunoaște! E drept că a umblat pe apă, dar îndoiala a luat locul credinței și minunea a fost cât pe ce să se sfârșească tragic. A fost rugat de Isus să se roage împreună cu El în Ghetsimani – un privilegiu rar, iar el a ales să doarmă. A avut suficient curaj să-i taie urechea robului marelui-preot, dar nu și să răspundă cu fruntea sus la întrebarea slujnicei. Cocoșul a cântat și el a plâns. Pentru păcatele lui și pentru păcatele tuturor oamenilor, Isus era răstignit dincolo de zidurile Ierusalimului. La trei zile după aceea, Petru L-a văzut iarăși pe Isus, pe Isus cel înviat, și viața lui nu a mai fost aceeași. A devenit un alt om și a fost capabil să predice cu îndrăzneală în Ziua Cincizecimii.

Discuție: Ucenicia creștină este un privilegiu, dar și o responsabilitate. Care sunt privilegiile și responsabilitățile unui ucenic al lui Hristos? În ce măsură reușim să ne îndeplinim aceste responsabilități?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Isus i-a spus lui Petru: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întâlnești pe frații tăi” (Luca 22:32). Petru era un om cu o combinație paradoxală de trăsături, un amalgam de putere și slăbiciune, de curaj și timiditate, de loialitate și trădare. Însă Domnul S-a rugat mereu pentru el și l-a asigurat că avea să se întoarcă la Dumnezeu. Apostolul acesta puternic, curajos și neînfricat i-a întărit pe credincioși – pe cei în nevoie, pe cei plini de îndoieli, pe cei aflați pe moarte, pe străini – ca împlinire a speranței pe care și-o pusese Isus în el.

Studiul din săptămâna aceasta îl are în centru pe Petru, apostolul care i-a întărit pe frați și care a dărâmat barierele naționale, astfel încât biserica să poată crește.

Comentariu biblic

I. Petru: apostolul cel care i-a întărit pe frați

(Revezi împreună cu grupa Faptele 9:32-35.)

În istoria misiunii și a bisericii, observăm în mod frecvent un fenomen interesant. Uneori, evanghelistul este atât de preocupat de creșterea numărului de membri, de dezvoltarea ei și de strângerea de fonduri, încât neglijează sau lasă în seama altora relațiile de la om la om și vizitarea membrilor. Este adevărat că delegarea este importantă în slujirea Evangheliei, însă conducătorii nu trebuie să piardă contactul „de la firul ierbii”. Petru, a cărui predicare a zguduit Ierusalimul și a stat la baza creșterii explozive a bisericii, este un exemplu pentru noi în ce privește vizitele pastorale: „Petru călătorea prin toate regiunile” (Faptele 9:32, NTR; în trad. Cornilescu: „cerceta pe toți sfinții”) cu scopul de a-i întări și încuraja pe credincioși. A coborât la Lida și l-a cunoscut acolo pe Enea, un bărbat paralizat care zăcea în pat de opt ani. Petru i-a adus vindecarea prin cuvintele: „Isus Hristos te vindecă” (Faptele 9:34). El a avut astfel grijă ca „sfinții” din Lida să rețină un lucru: vindecarea este importantă, dar mai important este că Isus Hristos este Vindecătorul. În El se găsește puterea „făcătoare de minuni”.

Apoi se mai petrece o minune. Undeva, la nord-vest de Lida, în Iope, biserica suferă o pierdere dureroasă: moare Dorca, o femeie „care făcea o mulțime de fapte bune și milostenii” (Faptele 9:36), o femeie care și-a luat în serios credința și chemarea și care a lăsat Evanghelia „să vorbească” prin „hainele și cămășile pe care le făcea” (Faptele 9:39). Isus a readus-o la viață ca să-și continue lucrarea cu ața și acul și le-a redat zâmbetul văduvelor din Iope.

După aceea se petrece a treia minune: „Petru a rămas multe zile în Iope, la un tăbăcar numit Simon” (Faptele 9:43). Prelucrând piei de animale, deci atingându-se de trupuri de animale moarte, tăbăcarul Simon era considerat „necurat” (Numeri 19:11-13), un om în compania căruia niciun iudeu scrupulos nu dorea să se afle.

De discutat: Ce „zid de despărțire” a început să cadă atunci?

II. Petru: apostolul care „a trecut granițele”

(Revezi împreună cu grupa Faptele 10.)

Nebănuite sunt căile Domnului. Neașteptat a fost și modul în care a lucrat El odinioară și în viața lui Petru și a lui Corneliu. Relatarea aceasta

ne arată cum a dăruit Dumnezeu zidurile de despărțire dintre evrei și oamenii din alte popoare astfel încât să se formeze un singur popor unit al lui Hristos. Criteriile de separare – evreu sau străin, bărbat sau femeie, sclav sau om liber, alb sau negru, bogat sau sărac – nu își au locul în biserica adusă la existență de Mântuitorul răstignit și înviat. Petru nu susținea deocamdată complet ideea că Hristos este „pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea... ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou” (Efeseni 2:14,15). Dar probabil că începuse să înțeleagă acest fapt: În lope, a ales să stea în casa unui tăbăcar.

Duhul Sfânt dorea ca Petru să înțeleagă mai multe despre noua viață creștină. Prin viziunea pe care a primit-o în plină zi pe acoperișul casei tăbăcarului, i s-a descoperit că nu avea nici autoritatea și nici dreptul de a numi pe vreun om necurat și nici de a considera că este interzis să stea la masă cu un astfel de om. Acesta a fost mesajul esențial al viziunii cu animalele curate și necurate și cu glasul care i-a spus „taie și mănâncă” (Faptele 10:13), așa cum avea el însuși să recunoască ulterior. Dumnezeu i-a poruncit să meargă și să se confrunte cu noua realitate generată de Evanghelie: trimișii lui Corneliu erau la ușă. Petru a prins repede ideea: „Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat” (Faptele 10:28). Și a fost dispus să treacă bariera dintre evrei și străini și să intre în casa lui Corneliu. Dumnezeu S-a ocupat de restul.

Înainte de aceasta, Corneliu, un sutaș roman din Cezareea, s-a rugat. Fiind evlavios, temător de Dumnezeu și un om al rugăciunii (Faptele 10:2), Corneliu s-a plecat pe genunchi pentru întâlnirea cu Dumnezeu de la ora trei după-masă. Ca răspuns la căutarea lui persistentă după adevăr și la dorința lui fierbinte de a-L cunoaște pe Dumnezeu mai bine, un înger l-a îndrumat să trimită niște oameni la lope, o cetate situată la circa 65 de kilometri sud de Cezareea, ca să-l cheme pe Petru la el acasă. Niciun om care caută adevărul Evangheliei nu rămâne neauzit de Acela care este Adevărul și Viața. Căutarea cu ardoare a adevărului le deschide imediat calea îngerilor cerești pentru a veni în ajutorul căutătorului.

Primele cuvinte rostite de Petru în casa lui Corneliu sunt despre unitatea în Evanghelie: Dumnezeu nu face părtinire între evrei și neamuri, iar Isus Hristos este Domnul tuturor (Faptele 10:34-36). Semnul cel mai clar că Duhul Sfânt lucrează îl constituie accentul pus pe unire și pe

unitatea în prezentarea Evangheliei. Așa s-a întâmplat chiar în timpul predicii lui Petru: Duhul Sfânt a coborât „peste toți cei ce ascultau Cuvântul” (Faptele 10:44). Acești „toți” se referă la cei circumciși și la cei necircumciși, la iudei și la neamuri, la bărbați și la femei. În fața acestei aprobări incontestabile a Cerului, ce muritor se mai poate agăța cu disperare de aceste false criterii de deosebire între oameni? Casa sutașului a devenit astfel primul loc în care, prin Duhul Sfânt, zidurile urii și separării s-au prăbușit.

De discutat: Din relatarea despre crearea lumii aflăm că toți oamenii, fiind creați după chipul lui Dumnezeu, au o singură origine (Geneza 1:26). Iar în Hristos nu mai este „nici iudeu, nici grec, ...nici rob, nici slobod, ...nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3:28). Atunci de ce mai există separare între membrii comunităților creștine? Cum să tratăm această problemă? De unde trebuie să pornească rezolvarea?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Petru l-a cunoscut pe Isus personal. Datorită meseriei lui, probabil că, la început, era capabil să vorbească despre meșteșugul pescuitului. Mântuitorul i-a făgăduit și chiar l-a făcut „pescar de oameni”. După ce l-a cunoscut pe Hristos, dacă îl păstra pe El în centrul atenției, Petru putea vorbi despre vindecarea soacrei lui, despre hrănirea celor cinci mii de oameni, despre Schimbarea la Față, despre paralticul de la scăldătoare, despre cei zece leproși, despre umblarea lui pe apă, despre Lazăr, despre cum l-a tăgăduit pe Isus, despre sărutul lui Iuda, despre răstignire și despre înviere. Pentru el, lucrurile acestea nu erau povești, ci realități. Știa din proprie experiență ce a făcut și ce poate face Domnul!

Întrebare: Petru a fost un om oscilant, un om al contradicțiilor. Viața lui se poate împărți în două mari perioade: înainte de Cincizecime și după Cincizecime. Ce anume a determinat această schimbare reală a vieții sale? Ce influență are asupra vieții spirituale primirea Duhului Sfânt?

4. ACTIVITATE

Adu la grupă câteva bilețele pe care ai notat câte un incident din viața lui Petru sau câte un text despre el din evanghelii. La încheierea studiului, cere-le participanților să ia câte un bilet și să spună ce gând le vine în minte imediat ce citesc textul sau își amintesc de incidentul respectiv.